

Világ-nyelv bál a Bolyaiban

Kiss Ernőné
igazgatóhelyettes

A Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola harmadszor rendezett jótékonyági bált ebben a tanévben.

A Szülők-Nevelők Bálja hagyományos rendezvénynek számít az iskola életében és minden évben valamilyen nemes cél megvalósítása érdekében dolgozik együtt a tanár-szülő. Az idén e nemes célt az idegen nyelv oktatás fejlesztése jelentette, ezért lett Világ-Nyelv bál a neve.

A nyelvoktatás és az idegen nyelvek tanítása kiemelt szerepet kap intézményünkben a gimnázium fennállása óta. Lehetőségeink szerint törekszünk arra, hogy a feltételeket saját erőkből is próbáljuk állandóan fejleszteni és javítani.

A szülői munkaközösség és támogatóink rengeteg tombola tárgyat ajánlottak fel a bálra, illetve támogatójegyek vásárlásával járultak hozzá a bál bevételéhez.

Tanítványaink segítettek a be- és visszarendezésben, a 13. évfolyamos tanulóink hostessi teendőket láttak el. A szülők kis csoportja pedig díszített, terített, tombola-tárgyakat csomagolt segítve ezzel a bál szervezését.

A jó hangulatot élőzene – a gimnázium tanulója, Rácz Roland és zenekarának részvételével –; svédasztal – a Sodexo közreműködésével – és a büfé biztosította.

A bált Pálfalvai Zoltán a gimnázium igazgatója és Vinczéné Járinka Magdolna az SZMK vezetője nyitotta

meg, majd a 12. a, b, c osztályok szalagavatói táncai kerültek bemutatásra.

A bált – a nevéhez méltóan – egy nyelvi játék is színesítette angol, német, francia, olasz és orosz nyelven, melyen a bál résztvevői vettek részt.

A bál bevételéből a következő beszerzéseket sikerült megvalósítani.

7 db	CD lejátszó magnó
34 db	angol, francia, német közép szótár
2 db	angol nyelvű folyóirat megrendelése egy évre: National Geographic Hot English

40 db angol nyelvű gyakorlókönyv

50 db angol nyelvű regény

Ezek a könyvek a könyvtárból kikölcsönözhetők.

Remélem, ez a szép hagyomány a jövőben is folytatódik valamilyen másik cél megvalósítása érdekében.

Köszönjük támogatóink és a szülők segítő közreműködését és anyagi támogatását.

Amíg Bolyai van, Bolyai Est is van!

Kiss Eszter
10. D

lyai Napok, különböző kirándulások, vetélkedők, cserekapcsolatok és végül, de nem utolsósorban a Bolyai Est.

Az esemény létrejötte köszönhető a tértíusmentesen fellépő, önkéntes, vállalkozó szellemű Bolyais tehetségeknek és Czene Éva tanárnőnek, aki rendszeresen, évről évre az est művészeti vezetője. A közösséget a diákok, a tanári kar és a szülők adják. Igazán megnyugtató érzés, hogy még ilyen cudar időkben, mint amilyet manapság él a magyarság, még ilyenkor is elősegítjük születendő művészeink érvényesülését, még manapság is képesek vagyunk megszervezni egy ilyen kiemelkedően magas szín-

vonalú eseményt, és még mindig akadnak szülők szép számmal, akik nem hagy hidegen gyermeke tehetsége, és próbálja újrabetonozni a csemete életének kátyús útját.

2007. május 30-án az immáron több éves tradícióval bíró Bolyai Est került megrendezésre. A műsor három részből állt. Az első blokkban hat műsorszám volt látható és hallható. Elsőként azonban Pálfalvai Zoltán igazgató úr mondott köszöntőt, majd a szülői munkaközösség elnöke egészítette ki az igazgató úr gondolatait. A legelső szereplő Székely Flóra volt, aki már nem kis oboás múlttal rendelkezik, és most először itt, a Bolyaiában be is mutatta nekünk technikás játékát. Flóra után Pauló Eszter segítette jobb agyféltekénk megmunkálását négykezes zongorajátékával. Következhetett egy szívnek és léleknek gyógyír fuvola-darab Dolnegó Diána tolmácsolásában. És hogy nehegy túlságosan kábulatba essünk, Tóth Babett és Simon István frissítette föl vérkeringésünket energikus latin táncukkal. Majd nehogy a jónak túl korán vége szakadjon, Járja Eszter és Tóth Bence Gábor léptet színpadra ugyanazzal a műfajjal, persze más művel. Az első résznek hamar vége lett, de az estének még közel sem.

A második rész a népi blokk volt természetesen, hiszen a magyarság mindennapjaiból és rendezvényeiből kihagyhatatlanok a népies műfajok. Ki más is nyithatta volna meg ezt a szekciót, mint a Rokolya együttes, benne Kubinyi Júliával, aki immáron egy nemzetközileg elismert

Mindennapjaink

énekes tehetséggé nőtte ki magát, és benne a szintén remekül szereplő Hegedűs Barbarával és Baló Emesével. Ők népdalokkal zengték be iskolánk auláját. Ezt követően Radics Máté hallhattuk egy lassan már kihálófélben lévő hangszeren: a tekerőlanton. Szerencsére Máté minden erejével azon van, hogy életben tartsa a tekerőlant kultuszát. Ismét ének következett egy duó által előadva: Rauch Ajna és Mátyás Balázs. Klarinéton és tekerőlanton Danyi Ágnes és Huszár András játszott. Serfőző Zsuzsanna, Husvéth Csaba, Juhász Gabriella és Paluch Norbert pörgős páros táncát láthattuk később. Akik a tánc műfajában remekeltek még néhányan közülük többször is: Huszár András, Fodor Richárd, Balog András, Danyi Lilla, Radics

Ádám, Danyi Ágnes, Nagy Gábor Attila, Kiss Magdolna, Hankó Zsófia, Prokai Péter, Serfőző Zsuzsanna, Hegedűs Barbara, Nyerges Enikő, Husvéth Csaba, Juhász Gabriella és Paluch Norbert.

Az eddig látottak megemésztésére tíz perc szünetet kapott a tisztelt közönség, majd folytatódott a fül kényeztetésére specializálódott harmadik rész. Verset mondtak: Tóth Márton, Tarjáni Katalin, Müller Zsófia, Kadlót Zsófia és Ujj

Anna. Az irodalommal közelebbi barátságban álló hangszeresek is megszólaltak, köztük hárfá (Simon Eszter), gitár (Lékó Dániel és Rác Roland), zongora (Oravecz Gréta és Menczel Enikő), és ismét szerepeltek énekes remek is (Nagy Judit, Szabó Boglárka).

Azt hiszem ilyen jól szerkesztett program után nem kell meglepődnünk az est sikerén. Sok-sok köszönet jár az esemény létrejöttét pártolóknak és segítőknek. Úgy gondolom, amíg megrendezésre kerül a jövőben is a Bolyai Est, nyugodtak lehetünk, hiszen szilárd alapon áll iskolánk jövője.

A Szülői Választmány 2006-2007. tanévi munkájáról

„Olyan világot szeretnénk alkotni, ahol minden gyermek számára csak saját tehetsége szab korlátot...” (Colin Powell)

Csontosné Havran Éva és Vinczéné Járinka Magdolna

Amikor októberben újra felkérést kaptam, hogy számoljak be a Szülői Választmány tevékenységéről, az elmúlt év emlékezetes rendezvényeiről, akkor döbbenem rá, milyen gyorsan elszállt az idő.

2006 szeptembere óta töltöm be az SZMK elnöki tiszteit. Megtiszteltetésnek tekintetem a felkérést, de tudtam, hogy ez a megbízás igen sokrétű és igényes munkát jelent. Sejtésem nem csalt, programokban gazdag, tartalmas évet zártunk.

A Szülői Választmány munkatársainak mottójául egy kínai bölcs gondolatát választottam:

„Egy áldozatkész anya és apa, s egy anyaszívű pedagógus.

Ha ezek összefognak, megválthatják a világot!”

Világmegváltásra ugyan nem gondoltam, de hatékony együttműködésre feltétlenül, hiszen hivatásom révén pedagógusként, osztályfőnökként, két gyermek édesanyjaként pedig szülőként látom, milyen nélkülözhetetlen a gyerekek életének alakításához az iskola és a szülői ház bizalmon alapuló, szoros kapcsolata.

Elképzeléseim megvalósításában igen nagy segítséget kaptam Kiss Ernőné igazgatóhelyettes asszonytól, aki elképzeléseivel, lelkes munkájával mindig biztos

pontot jelentett, és nem utolsósorban szülőtársaimtól. Nagyon megkönnyítette az egyes rendezvények szervezését, a felmerülő feladatok megoldását, hogy sokukra maradéktalanul számíthattam, akár ötletekre, akár munkára, pl. tombolatárgyak gyűjtésére volt szükség.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani mind az iskolavezetésnek, mind a pedagógusoknak, és a szülőknek a közös munkáért és a támogatásukért.

Most nézzük a tények tükrében az SZMK életét a 2006/2007-es tanévben!

Az első választmányi ülést 2006. szeptember 13-án tartottuk. Itt eleveztettük fel az elmúlt év eseményeit, meghallgattuk a beszámolót a költségvetésünkről, és bemutatkoztak az új választmányi tagok. Kicsit fájó szívvel köszöntünk el Tózsérné Szentgyörgyi Andreától, a távozó SZMK-elnöktől, hiszen temperamentuma, kedves egyénisége meghatározta a választmány arculatát, újraforgálta a pedagógus-szülő kapcsolatot.

Természetesen megbeszéltük az előttünk álló tanév feladatait is.

A gólyák és a végzős diákok szülei számára az első félév sem telt el tennivalók nélkül: októberben izgatottan és kíváncsian szervezték a Jehényavató bált a 7. és a 9. osztályos szülők, kicsit elszoruló szívvel, meghatottan készültek megtenni az első búcsúlépéseket a maturandusok szülei decemberben.

Mi, a választmány egyes tagjai a szalagavató bárla feldíszítettük az iskolát: adventi koszorúkkal, karácsonyi égőssorral tettük még bensőségesebbé az amúgy is ünnepi hangulatot árasztó épületet.

Ebben az évben első ízben kívántunk szép gondolatokkal és egy-egy kis karácsonyi dísszel kellemes ünnepeket pedagógusainknak és az iskola dolgozóinak. Bizom benne, hogy ez az apró gesztus kellemes perceket szerzett valamennyiüknek, és „megsimogatta a lelküket” ebben a szépre oly kevésbé fogékony világban.

A legnagyobb együttműködést a második félév rendezvényei kívánták. Februárban már harmadszor rendeztük meg a szülők-nevelők bálját, amely ezúttal a

Világ-Nyelv Bál nevet kapta, hiszen bevételét az idegen-nyelv-oktatás feltételeinek javítására szenteltük. Jóleső érzés volt látni, hogy milyen szép számmal vannak partnereink, akik szívesen hozzájárulnak egy-egy neves cél megvalósításához.

Nyelvet tanulni minden életkorban lehet és érdemes, de meggyőződésem, hogy minél korszerűbb körülmények közt van erre mód, annál nagyobb lelkesedéssel "vetik bele" magukat a diákok. A szülők és támogatóink segítő közreműködésével közel félmillió forinttal gazdagodott az iskola, amelyet korszerű nyelvkönyvek és hangzóanyagok vásárlására fordítottak.

Az SZMK nagy erőbedobással látott hozzá most is a szervezéshez. Gyűjtöttünk tombolatárgyakat, készítettük és árultuk a meghívókat, a támogatójegyeket a nevelőtestület segítségével. A bál előtti pénteken izlésesen feldíszítettük az iskolát, berendeztük a büfét és terítettünk.

Az este hagyományosan köszöntökkel kezdődött, amelyeket az iskola igazgatója, Pálfalvai Zoltán és az SZMK-elnök, Vinczéné Járinka Magdolna tartott. Ezután következett a pezsgős koccintás. A konferenciát - nagy örömmünkre - most is Tóth Géza tanár úr vállalta.

Nagyon élvezetes volt látni a végzős évfolyam szalagavatóra készített táncait, amelyet ezen az estén újból bemutattak, megteremve ezzel a báli hangulatot. A vacsora az idén is svédasztal jellegű volt, a fogásokat ezúttal is mindenki ízletesnek és változatosnak találta.

Idén egy kis játékkal is fokoztuk a jókedvet: a kisorsolt játékosoknak sorsolás alapján kellett angol, német, francia, olasz vagy orosz nyelven elmondaniuk egy rövidke szöveget. Bár néha szinte beletört a nyelvük az ismeretlen nyelvi mondatokba, mindenki igyekezett derekasan helytállni. Jutalmuk egy-egy, az adott nyelv országára jellemző sütemény volt (franciakrémes, oroszkrémtorta, stb.) Éjfélkor került sor az értékes tombolatárgyak kihúzására, ezt követően hajnalig tartott a tánc.

Márciusban kilencedik alkalommal került sor a már hagyományos Bolyai Estre. Érdeklődő szülőtársaim nevében mondhatom, hogy ez az este egyszerre volt felémelő és szívszorító is.

A Bolyai gimnáziumban nemcsak a diákok ismereteinek bővítésére és elmélyítésére nyílik lehetőség, ha-

nem arra is, hogy a tanulók felfedezzék és kibontakoztathassák a bennük rejlő művészi képességeket.

Lélekemelő volt ennek a rendezvénynek a színvonala, a produkciók sokfélesége. A fellépők közül többen neves művészek között is megállnak a helyüket: Kubinyi Júlia és Hegedűs Barbara népdaléneklése, a szavatelők, a népi- és társastáncok, a meglepő effektusokat felvonultató filmek ígéretes tehetségről árulkodtak.

Aki megtisztelte jelenlétével ezt az Estet, látványos és hangzással eltelve térhetett haza. Aki megtisztelte... - és innen a „szívszorító” jelző.

Hiszen megmagyarázhatatlanul kevés vendéget köszönthettünk a Bolyaiban ezen a napon. Hosszasan gondolkodtunk az (alig merem leírni) érdektelenség okán - mind a pedagógusok, mind a választmány tagjai. Bevallom, nem találtunk elfogadható magyarázatot. Mivel a tartalmat illetően nem merülhetett fel kifogás, talán a szervezés kereteit kell megváltoztatnunk.

2008-ban ezért a Bolyai Estre a József Attila Művelődési és Konferencia Központban kerül sor. A „világot jelentő deskák” színházi hangulat, nívós produkciók, kényelem - bízunk benne, hogy a belső értékekhez igazodó forma újra a régi érdeklődés fényébe emeli a rendezvényt.

A Bolyai Est bevételé 2007-ben az alacsony érdeklődés ellenére emelkedett, amit a tanulók támogatására használtunk fel.

Júniusban a Diákönkormányzat és a Szülői Választmány kis háziünnepség keretében ünnepelte meg a pedagógusnapot. A tanulók által előadott szép versek és dalok, a szülők köszöntője és ajándékai után a SODEXHO által készített finomságokból rendezett állófogadáson vendégeltük meg a nevelőket.

Ezen a június eleji napon a hagyományokhoz híven tanárainkra irányult a figyelmünk. Így köszöntük meg az egész éves munkájukat, az odafigyelést és azt, hogy gyermekeink magabiztosan néznek szembe a kihívásokkal, hiszen nemcsak a szüleiket, hanem osztályfőnökeiket, szaktanárait is maguk mögött tudhatják.

Az iskola és a szülők közti kapcsolat alapja egymás szolgálata - a gyerekek érdekében, akik így megkaphatnak mindent, ami a nekik kijáró élethez kell. Ennek jegyében úgy gondolom, a Szülői Választmány ismét sikeres tanévet zárt.

Tudományos élet a Bolyaiban

Bolyai Körök, Tudományos Ülésszak, Kutató Diákok Szövetsége,
Kutató Tanárok Szövetsége

Szászné
Molnár Zsuzsanna

Az 1968/69-es alapítású, Bácskai János Tanár Úr által létrehozott Bolyai Tudományos Diákkör a következő tanévben ünnepli megalakulásának 40. évfordulóját. Negyven évnyi tudományos kutató és előadói tevékenység bizony tekintélyes teljesítmény. Számátalan, ma is aktívan alkotó tudós, kutató került ki a Bolyai Kör előadói közül. Szép hozama volt eddig a majd félévszázadnyi tanórai oktató-nevelő és az órákon kívüli diák-kutató tevékenységnek. Tanáraink rendszeresen felismerik, biztatják, bátorítják eleinte félték, de nagyon tehetséges diákjaikat arra, hogy a tudomány területén is valósítsák meg önmagukat a maguk hasznára és örömére, mindannyiunk, hazánk vagy akár az emberiség javára.

A 40. jubileumi, különleges Tudományos Ülésszakon sok volt Bolyaist hallhattunk, akikről az akkori évkönyvben részletesebben írtunk is. Aztán a 2006/07-es tanévben visszatérő Bolyaisként üdvözöl-

hattük Balázs Csabát, aki ma amerikai atomfizikusként dolgozik (ebben az évkönyvben olvashatók gondolatai), de tudunk Svájcba elszármazott tudosunkról is. És ki tudja, hová szóródtak szét még a világba a volt Bolyai Körösök és hol segítettek felelős tudással, emberségükkel a fejlődést, a haladást, ami talán a legtöbb és a legszebb, amit egy emberi élet nyújthat tud, s ami életünknek is méltó célt és értelmet adhat.

Most lássuk, mivel járultak hozzá szellemi gyarapodásunkhoz iskolánk diákjai és tanárai a 2006/07-es tanévben. Bolyai Kör. Először számokban, röviden: a tanév folyamán 12 alkalommal gyűltünk össze a 3-as teremben vagy az aulában, hogy meghallgassuk az 51 előadást 70 előadótól, ami diákjainknak a 11-12%-a. A 70-ből 24-en végzősök voltak, az előadók durván egyharmada. Emellett öt csoportos ill. egész osztályt bevonó produkcióra is sor került (angol út, nyelvek). Az 51 előadást 337-en hallgatták meg: egyharmad részben a humán- és társadalomtudományok iránt érdeklődők, kétharmad részben a reáltudományok hívei ültek a nézőközönség soraiban. Tehát gimnáziumunkra – eddig legalábbis nem érvényes – napjaink szomorú megállapítása, miszerint a természettudományok iránti érdeklődés megcsappant a diákok körében. Számszerűen legtöbben – természetesen – az Ünnepi

Mindennapjaink

Matematika Bolyai Körre voltak kíváncsiak. Érdekes és egyben kedvezőtlen - de érthető - tendencia azonban, hogy a humán oldalon egyre több misztika, ezotéria, kriminalisztika, deviancia sőt erotika felé hajló témaválasztásokat tapasztaltunk, melyek mai világunkat tükrözik Ezt mégsem tarthatjuk előrevívő folyamatnak. Előzetes irányítással és utólagos szűréssel változtatnunk kell rajta. Tudományos Ülésszak. 18 produkciónak örülhettünk, melyek többségét (tízet) már a végzősök adtak elő, ezzel bizonyítva, hogy ők már valóban „érettek”. A legjobban sikerült Bolyai Kör-előadásokból válogattunk, egyharmadát humán, kétharmadát reál tudományterületekről, mert ilyen arányban üttették meg azt a mércét, ami az Ülésszakon megszokott és elvárható. Tarolt a földrajz, biológia és a történelem - köszönjük a diákok és felkészítő tanáraik lelkes munkáját. Tehetséges kilencedikesek is megjelentek a porondon e tárgyakból. (Verbóci Dávid, Papp Dávid, Barrak Ibrahim - 2 földrajz, 1 biológia). A végzős Lente Bernadett pedig szinte „törzselőadónak” számítot, aki a Kutató Diákok Regionális Konferenciáján, Karácsony Máriával együtt sikerrel tartott előadást. Ugyancsak ismert nevek voltak már előttünk a 12.-esek: Farkas Judit, Tóth Bálint és Márkus Virág, akik többször is szerepeltek a Bolyai Körökön, különböző témákban és mindig színvonalasan. Egy meglepetés-bemutató is színesítette a palettát: Molnár Ádám, a 12.c-ből egy az édesapjával együtt készített berendezésen mutatta be a hangrezgés hullámaint gázlámgok tánca segítségével, igazi show-műsorban. Iskolánk 2005-től tagja a Kutató Diákok ill. a Kutató Tanárok Országos Szövetségé-

nek. Előbbi 10 éves múlttal rendelkezik, utóbbi 2005 decemberében alakult. Lente Bernadett és Karácsony Mária, mint említettük, már aktívan tevékenykedtek is a Kutató Diákok Szövetségében. Számos tanárunk alapító tagja a Kutató Tanárok Szövetségének. A legaktívabb dr. Engelberth István tanár úr, aki rendszeresen jár a konferenciákra és nemcsak hallgatóként: 2006-ban már megjelent egy komoly tudományos munkája a Szövetség országos kiadványában. A tudományos diák- és tanárellet ebben az irányban fejleszhető tovább. Mindenki lehet kutató diák. A tehetséges diákok eljuthatnak a legjobb hazai kutatóműhelyekbe és saját kutatásukon keresztül olyan gondolkodásmódot sajátíthatnak el, amely az iskolapadból elérhetetlen. Érdeklődési területüknek megfelelően kutathatnak. Több mint 800 kiváló mentor, köztük 118 akadémikus várja a hadtörténetről a lézerfizikáig terjedő témákban a diákok jelentkezését. A mentorok elérhetőségét az évente megjelenő „Kutatási lehetőségek középiskolásoknak” c. kiadvány tartalmazza, amely megszerezhető, ha a diákok regisztrálnak a honlapon: www.kutdiak.hu, de iskolánk is kap évente egy példányt. Minden évben rendeznek konferenciát (Tudományos Diákkörök Országos Konferenciája = TUDOK), s ha ott egy diák az egyik legjobb előadóként szerepel, 3-5 felvételi pluszpontot is kaphat. A legjobb 80 kutató diák mehet egy egyhetes Balatonparti kutatótáborba, Káptalanfűredre, ahol kiváló előadókkal találkozhat. Emellett eljuthat nemzetközi kutatótáborokba, vagy akár a Nobel-díj átadásra is! A mozgalmat a legjobb kutató diákok irányítják, akiket

társaik Káptalanfűreden választanak meg. A KUTDIÁK-kezdeményezést eddig Európa öt országában vezették be a magyar példa nyomán, és megalapították már a hasonló kezdeményezések 33 országra kiterjedő nemzetközi hálózatát is (www.nyex.info). A KutDiák nem csupán tudományos szempontból fordulópont a diákok életében. Rengeteg barátság születik közben és az eKut, az exkudtiások („öreg Bolyaisok”= „öreg KutDiákok!”) szervezete (www.exkudtiak.uw.hu) a tagjait akár egész életén végigkíséri. Akik találkoznak a mozgalommal, megértik a mottójukat: „Ahol megtalálsz egy helyed...” Mindenki lehet kutató tanár. A Kutató Tanárok Országos Szövetsége tagjainak egy része a szó klasszikus értelmében kutatómunkát végez, míg mások a „Kutdiák” körökön (nálunk a Bolyai Körön) keresztül a tehetséggondozást tartják szívügyüknek. Egy harmadik csoport új módszereivel, taneszközeivel azon munkálkodik, hogy a tanítás-tanulás közös folyamata minél motiváltabbá, hatékonyabbá váljon. A Szövetség törekvése, hogy színvonalas, eredményes munkája révén egyre inkább kikerülhetetlen tényezővé váljon a közoktatás mindenkori vezetői számára. Konferencia-összefoglaló és a tudományos kutatások eredményeit közreadó köteteket jelentetnek meg évente. A Szövetség egyedülálló az Európai Unióban, ugyanis ott nem működik hasonló civil tanárszövetség. Az egyesület nyitott minden tanár számára. A jelentkezési lap elérhető a www.kuttanar.hu honlapon. A folyamatosan frissülő

weblapon a programokról is lehet tájékozódni. A Szövetség céljait a gazdasági és tudományos élet jeles szereplői közül jó néhányan támogatják. Már díjat is alapítottak a legeredményesebben kutató tanáraiknak. Terveik közt szerepel például nyelvtanulási ösztöndíj nem nyelvszakosoknak, valamint tanári elfoglaltságot is figyelembe vevő kutatási lehetőség megteremtése. Saját szervezésű továbbképzéseken, tréningeken fejlesztik az értelmi mellett az érzelmi intelligenciát is. Programjaik, konferenciáik ingyenesek a Szövetség tagjai számára. Az ő mottójuk (a mi mottónk is): „Ahol a kreativitás és a tenni akarás megsokszorozódik.” Fejlesszük tehát ebben az irányban tovább iskolánk tudományos életét, mert ezáltal kiléphetünk a hármás teremből és az aulából az ország vagy akár egész földi világunk tudományos terébe...

„Gondolatok a könyvtárban”

Interjú Balázs Csaba, volt bolyais diákkal, a Chicagói Egyetem atomfizikásával a Fizika Bolyai Kör 2006. december 12-i előadása után.

(Részletek az interjúból. A teljes hangfelvétel kazettán és a speciális szakmai, fizikai részlet nyomtatásban a könyvtárban megtalálható.)

Balázs Csaba
fizikus

A beszélgetés helyszíne a Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola könyvtára, ahonnan Balázs Csaba pályája elindult: itt döntötte el, hogy fizikus lesz.

Résztevők: Balázs Csaba, a felesége, Horváth Mihály és felesége – Csaba jó barátai –, matematika, fizika és kémia szakos tanáraink és jómagam.

2006. december 12. 14 óra 45 perc. A szokásos Bolyai Kör, de az aulában. Fizika:

„Az Univerzum sötét oldala” címmel tartja a meghívott előadó, Balázs Csaba, a gimnázium volt diákja, ma amerikai atomfizikus, aki Bolyai szelleméhez híven és ahhoz hasonlóan, igazi Bolyais-ként tágitja a fizika, a kvantumelmélet és Einstein elméletének határait. Egy csoda! Itt, nálunk. Visszajött. Visszajött hozzánk, hogy elmondja, mire jutott, mióta harmadikos gimnazista korában elhatározta, hogy kémia-tagozatos létre fizikus lesz...

Úton Amerikából a Bolyaiba:

2006. december 5. 23 óra 48 perc. Éjjel. E-mail-váltás.

– Szevasz, Misi! A New York-i reptérről írok, útban haza Chicago és Budapest között.

– Csaba! Itt ül mellettem Tóth Géza kollégám és barátom, kivel éppen arról beszélgetünk, hogy milyen lesz az előadásod. Csak tömören, kérdések: Kis vagy nagy közönséget szeretnél? (60 vagy 200?)

– Szerintem nyugodtan lehet nagyszámú diák a közönségben. Az előadást úgy írom (a repülőn hazafele :-), hogy egy laikus számára is érthető legyen.

– Az előadás címe és tartalma hogy legyen meghirdetve?
– A következők címet választottam: Az Univerzum sötét oldala.

Az előadás (túlnyomó részben) a sötét anyagról fog szólni. A sötét anyag egy néhány éve megfigyelt jelenség, ami arra utal, hogy a világegyetem nagy része (25-75%-a) nem az általunk ismert anyagból épül fel. A sötét anyag, amennyiben létezik (mert még ez sem teljesen biztos), egész más felépítésű, mint a csillagokat, bolygókat vagy minket felépítő atomok. Annak ellenére, hogy a sötét anyag számottevő mennyiségben lehet jelen a naprendszeren belül is, nem érzékeljük, mert az anyagtól eltérő módon van kölcsönhatása.

– Mit szeretnél nyújtani a közönségnek, a hallgatóságnak? Várakozásaink: Szerintünk, mint volt Bolyais, Te ezt pontosan tudod. Minden Rád van bízva.

– Az előadással az a célom, hogy a gyerekek bepillantást nyerjenek az elméleti részecskefizika kutatásának élvonalába. Azt szeretném, hogy megértsék, hogy a fizika nem feltétlenül érthetetlen, lehet nagyon érdekes és izgalmas is. Egyszerűen: népszerűsíteni és átadni szeretném, amit megtanultam sok év alatt.

Ezek az előzmények. Balázs Csaba megérkezett, és megtartotta érdekes, közhírhető és humorral is fűszerezett előadását, nagy közönségsikerral. Utána természetesen meghívtuk őt egy őszinte hangú beszélgetésre abba a könyvtárba, ahol egykor elhatározta, hogy fizikus lesz.

Részletek az interjúból:

Balázs Csaba: Hiába, hogy az USA-ban élünk, és az ország gazdag, egy fizikus sohasem lesz gazdag. Úgy-hogy én nem fogom tudni azt megtenni soha, hogy új szárnyat adományozzok az iskolámnak, pedig szeretném, mert amit én itt kaptam, az kiváló oktatás volt.

Szászné M. Zs.: Tolnai Gábor tanár úr büszke tanítványára. De nem óhajt nyilatkozni.

Tolnai Gábor: Nem... Mindig az jut eszembe ilyenkor, hogy a magasugrónak is van egy edzője, de nem szokta megmutatni, hogy hogyan kell világcúcsot ugrani. A világ úgy fejlődik, hogy a tanítványok mindig túlszárnyalják a tanítókat.

SZMZs: Igen. Én azt szoktam mondani, hogy a meseternek az a feladata, hogy megszüntesse önmagát.

TG: Hát még azért kicsit várjunk ezzel...

Horváth Mihály: Csabát általános iskolás korától kezdve ismerem, szerény gyerek volt, de mindig többre, mindig magasabbra igyekezett.

BCs: Én csak azt tudom mondani, hogy amikor be megyek dolgozni és bekapcsolom a számítógépet, és látom azt az e-mail-tömeget, meg azokat a cikkeket, amiket folytatnom kell meg elbírálnom, azt a mennyiségű irodalmat, amit el kell olvasnom aznap, úgy vagyok vele, hogy ez lehetetlen! De visszaemlékszem, amikor először tanultuk a betűket, és feladatul kaptuk három sor „o” betűnek a leírását, az is teljesen lehetetlennek látszott. Arra azt mondtam, világosan emlékszem: „Ezt én nem tudom megcsinálni.” Három sor?! Még egyet is nehéz volt leírni. Mégis, az ember próbálkozik, tanul, dolgozik, és hát akkor valamit elér.

Arra is emlékszem világosan, amikor ebből a könyv-

tárból harmadikos koromban kivettem egy népszerű ismertető könyvet a kvantumelméletről egy ismert 20. századi fizikustól, elolvastam, s olyan szavak voltak benne, abban a stílusban, ahogy most az előadást tartottam. S akkor rádöbbenem arra, hogy a kvantumelmélet fantasztikus dolog, és elhatároztam: én fizikus akarok lenni. Kémia tagozatos voltam, és harmadikos koromban az OKTV-n elértem valamit, a kémia tanárom is, az osztályfőnököm is, a fizika tanárom is szerintem azt hitték, hogy – szóval – meg vagyok örülve. Én azt akarom mondani ezzel, hogy csak olyan embernek érdemes ilyen pályára mennie, aki meg van örülve, tehát aki annyira fanatikus, hogy tud egy elképzeléshez ragaszkodni, hogy azt minden keresztül tudja vinni. Ha ez valakiben megvan, akkor mindegy, hogy milyen keresztül. Nagyon nehéz volt nekem például elhagyni Magyarországot, soha nem akartam elmenni, mert itt nőttek fel, itt a családom, de egy pillanatban rájöttem, hogy itthon nem fogok tudni minőségi kutatást végezni, egyszerűen nincs meg az anyagi feltétele. Nem volt könnyű, de ez volt az ára.

Meg kellett tanulni angolul. Az sem volt könnyű. De nagyon sok szerencsém is volt: van egy fantasztikus feleségem, aki biztosítja nekem azt a háttérrel, hogy lényegében nekem másra nem is kell gondolnom, csak arra,

zolta a táguló világegyetemet, érintette a véges vagy végtelen/határolt vagy határtalan voltának kérdését. Most az anyag teremtettség vagy teremtetlen voltáról szeretnék kérdezni. Sok természettudós – biológus, orvos – eljut odáig, hogy hívóvé válik. Ön hogy gondolkodik erről? A fizikus hová kell, hogy eljusson, milyen világnézeti beállítottságának kell lennie? És Ön milyen világnézeti, ha szabad ezt a legbelsőbb titkot elárulni...

BCs: Hogyne. Nem probléma. Én azt hiszem, ez megint csak egyéni háttér kérdése. Én materialista háttérrel indultam, és abban is maradtam. ... Ez borzasztóan nehéz téma... Mondhatnám egyszerűen azt, hogy ez már nem az én területem, de egy történetet azért elmondok. 2002-ben egy pécsi konferencián hosszú idő után találkoztam egykori volt mesteremmel, és mondtam neki, hogy előadást tartok a szuperszimmetriáról, ahová szívesen várom. Erre ő közölte, hogy ugyanakkor van egy olyan előadás is, ami a kvantum-computerről szól – ő akkor e területen dolgozott –, s azt jobban szeretné meghallgatni. Elnézésért kért és mondta azt is, hogy az igazat megvallva, ő nem hisz a szuperszimmetriában. Azt válaszoltam, hogy rendben van, nem probléma, nyugodtan menjél a kvantum-computer előadásra, de a hitről csak annyit szeretnék mondani, amit te tanítottál annak idején nekem, hogy a fizika egy kísérleti-elméleti tudomány, a hit pedig a templomba tartozik. Szóval más lapra tartozik. Nekem az a szerencsém, hogy szét tudtam választani, külön lapra helyezni a mai napig ezt a kettőt, és főleg a „fizika-lap”-ról tudok, lényegében ott élek.

SzMZs: Most hirtelen megkérdezhetnék egy nagyon alapvető kérdést a létezőről? A filozófusok örök kérdése: „Miért van inkább a valami, mint a semmi?” (*Leibniz*)

BCs: Pontosan. A következő veti fel a kérdés: Ha vizsgálodolunk a 10 vagy 50 ezer évvel ezelőtt élt emberekre – akiknek a mentális (szellemi) kapacitásuk lényegében akkora volt, mint a miénk, lényegében ugyanazokat a kérdéseket tették fel: „Miből áll a világ, mi az a sok sötét anyag odakint?” Nagyon fontos, amit a fizikában megtanultam a tapasztalataim alapján, hogy kétféle kérdés létezik: 1. amiket életem folyamán remélhetőleg meg fogok tudni választani – s ezekkel a kérdésekkel nagyon fontos foglalkozni –, 2. amelyeket feltett az 50 ezer évvel ezelőtt élő ember és a mai is feltesz, de esélye sem volt és ma sincs arra, hogy közelébe jusson a megoldás: ezen nekem meg csak időm sincs

eltöprengeni. Az embernek egyszerűen van egy mentális hierarchiája és a fizika arra tanít, hogy mindig a leg-rövidebb utat kell választani. Ha az ember nem tud A-ból B pontba eljutni, akkor nem csinált semmit. A fizikában vannak fontos kérdések, azokat fel kell tenni, meg kell válaszolni, s jönnek a következő generációk, akik erre tudnak majd építeni. Amire nincs esélyem válaszolni, azok számomra nem jó kérdések. A választást meg sem próbálom.

SzMZs: Köszönöm. Ön nagyon gyakorlatias.

BCs: Ez a fizika lényege. ... Arról volt szó, hogy 15 percet töltött itt. Én azt hiszem, az már lejárt... - ((Az interjú 46 percig tartott. - SzMZs)) -

SzMZs: Nem fárasztjuk tovább, de szeretne még valamit elmondani?

BCs: Oké. A következőt szeretném elmondani. Amikor ebben a könyvtárban elhatároztam, hogy fizikus leszek, szerettem volna olyan érdekes és fantasztikus dologgal foglalkozni, mint Heisenberg kvantumelmélete. Ezután több évtizedes, olyan fókú akadálysorozatokon kellett átmennem, amire lényegében minden nap azt mondom, hogy ez lehetetlen. Mégis, ezt a fantasztikus élményt, amit a munkám jelent, sikerült elérnem, és a sikerekhez ez a meghívás volt sikerlamba a „hab a tortán”. Én ezt nagyon nagy megtiszteltetésnek tartom, és borzasztóan örülök, hogy eljöhettek, mert ez egyrészt igazolás is arra, hogy jó úton, jó irányban haladok, másrészt pedig nagyon jó érzés visszajönni és visszanézni azokra az évekre.

SzMZs: Úgy sejtem egyébként, hogy egy Bolyai-Riemann-Einstein-Balázs -vonal van alakulóban...

BCs: Tulajdonképpen igaz. Megmondom őszintén, hogy a fizika sajnos eljutott oda, hogy az einsteini elmélet kezd kiöregedni. Ha tovább akarunk lépni, akkor általánosanunk kell ezt az elméletet. Én vagy a munkatársaim leszünk azok, akik megteszik az első korrek lépéseket az általánosítás irányába. De ez valami olyan, mint amit Bolyai tett annak idején, amikor ő írt egy Appendixet, s teljesen fedette a geometriát. Inkább úgy gondolkozom magamról, mint nem Einsteinhez, hanem Bolyaihoz hasonlórol.

Örülök a megtisztelő meghívásnak, remélem, érdekes és tanulságos volt az előadásom. Nagyon nagy örömmel visszajövök bármikor, ha úgy alakul.

SzMZs: Örülünk, hogy jól érezte magát. Mi hasonlóképpen. Köszönjük!

Mozgalmas volt az elmúlt tanév Kórusélet

Gál Petra

Nem unatkoztak iskolánk dalosai a 2006/2007-es tanévben, hiszen jó néhány alkalommal álltak színpadra szeptembertől egészen júniusig. Szerencsére a nyári szünidő alatt nem merültek teljesen feledésbe a megtanult dalok, így már az ősszel közönség elé állhattunk.

Amint elkezdődött a tanév, mi sem késlekedtünk a próbák szervezésével, sőt – a hatékonyabb „bemelegítés” érdekében – egy szombati napot együtt töltöttünk el Eresztvényben. Kirándultunk, énekeltünk és újra ráérezünk az együttlét izére. Nagy örömünkre új jelentkezők is érkeztek – ők azóta is lelkes tagjai kis csapatunknak.

Szeptember végén Czínke Ferenc házánál kísértük dalal a táblaavató ceremóniát, majd október elején az Idősek Világnapja alkalmából szervezett ünnepségen énekeltünk a József Attila Művelődési Központban. Az idős nénik és bácsik igen hálás közönségnek bizonyultak, nagy tapssal fogadták az előadást.

Az őszi hátralévő részében már elsősorban a karácsonyra készültünk. Évek óta hagyomány, hogy a Salgótarjáni Szimfonikus Zenekar a város felnőtt és középiskolás kórusaival együtt ad karácsonyi hangversenyt. Ezeket a koncerteken mi is részt szoktunk venni. Évről évre felejtethetetlen és megható élményt nyújt minden fellépő számára az ünnephez illő komolyzenei művek és az ismert karácsonyi dalok közös előadása.

Március elején az iskolai Moving Art csoporthoz csatlakoztunk egy kiállítás-megnyitó erejéig. Nagyon élveztük a közös munkát, hiszen az éneklésen kívül más érdekes feladat is hárult a kórustagokra: egy hullámmzó tenger, majd vidám napozókat alakítottunk az ötletes műsorban.

Március 15-én ismét együtt léptek fel a város kórusai, ezúttal a Fótéren megrendezett ünnepségen. Nemzeti ünnepünket köszöntöttük a Himnusz, a Szózat és a „Forr a világ” hangjaival.

Az évente megrendezett városi dalostalálkozóról idén sem maradtunk le. A Gerelyes Endre Művelődési Házban minden márciusban összegyűlnek a Salgótarján általános- és középiskoláiban működő énekkarok, hogy dalaikat előadják egymásnak és a közönségnek. Ilyenkor érdeklődve figyeljük a más iskolákban folyó munka gyümölcseit, ötleteket és tapasztalatokat gyűjtünk.

Az idei év legnagyobb megmérettetését a Budapesten megrendezett Országos Társasének-verseny jelentette. Az erőpróbát két évente szervezik meg, s mi másodfőben voltunk az indulók között. A megyei fordulón sikeresen továbbjutottunk, majd nagy izgalommal készültünk az áprilisi döntőre. Két évvel ezelőtt aranyserleggel térhettünk haza, így most is nagy reményekkel indultunk útnak. A mostani verseny igen színvonalasnak bizonyult. Kiváló kórusok léptek fel, produkcióikat élvezettel hallgattuk. Természetesen a bolyaisok is ügyesen helyt álltak, a zsűritagok rengeteg dicséző szóval illették a csapatot, és annak ellenére, hogy az erős mezőny miatt idén nekünk „csak ezüstöt” ítélték, sok-sok gratulációt és elismerést gyűjtöttünk be.

A tanév végén, júniusban magas rangú vendégek érkeztek iskolánkba. A Bolyai János Gimnázium egy chicagói középiskolával alakít ki cserekapcsolatot, s az amerikai küldöttség ellátogatott intézményünkbe. Tiszteletükre kis műsor készült, melyben a kamarakórus is szerepelt. Egy magyar és egy angol nyelvű dallal köszöntöttük a vendégeket, akik nagy érdeklődéssel fogadták a produkciót.

Az évet – immár szokás szerint – egy rövid kórustáborral zártuk. Három napot töltöttünk Eresztvényben a hétvégi telkiünkön, ahonnan sokat kirándultunk a környező erdőkbe-mezőkre és várakhoz. Az estéket tábortűz és nyársalás zárta, s természetesen a nagy énekés sem maradt el.

A tanév befejezésével sajnos ismét el kellett búcsúznunk a végzősöktől, s ez az elválás csaknem felére apasztotta a kórus létszámát. Szerencsére nem szakadt meg a kapcsolat a régi tagokkal: időnként még a pénteki próbákra is benéznek, hogy egy kicsit nosztalgázzanak, vagy meséljenek új, egyetemi életükről. Mi, itt maradtak pedig mindig szívesen látjuk őket, miközben szorgalmasan bővítgetjük repertoárunkat és készülünk az újabb feladatokra.

Könyvtári programok

Borók Sándorné

Iskolánk könyvtára mellett, hogy igyekszik betölteni a helyi információs központ szerepét, hagyományt kíván teremteni egyes könyvtári ünnepek, rendezvények szervezésében.

A Magyar Olvasástársaság 2005-ben felhívással fordult mindazokhoz, akiknek fontos a népmesék fennmaradása és a mesékben élő bölcsesség továbbhagyományozása, amely szerint minden év szeptember

30-át, Benedek Elek születésének évfordulóját, a Népmese Napjaként tiszteljük. Természetesen mi is csatlakoztunk a felhíváshoz. Ennek a napnak a lényege, hogy felelevenítsük a mesemondás művészetét, meghallgassuk egymás legkedvesebb meséit, megbirkózzunk a meseírás rejtelmeivel.

2005-ben rádiós műsor keretében a 8. osztály tanulói osztották meg velünk gondolataikat arról, hogy mit is jelent számukra a mese világa, a mesékbe szőtt bölcsességek máig érvényes üzenetei. 2006. szeptember 29-én Czibik Tibor 9. d osztályos tanuló igazán ízes a, palóc nyelvjárást felidéző tolmácsolásában hallgathattunk meg egy magyar népmesét. Szeretnénk minden év szeptemberében megállni egy pillanatra, hogy az őseinktől örökségbe kapott mesebeli kincseket birtokba vegyük, fényesítsük legalább egy pár perc erejéig, hisz felnőtként is vallható: „Mesével kerek a világ”.

Az Iskolai Könyvtári Világnap megszervezésére az Iskolai Könyvtárosok Nemzetközi Szervezetének elnöke, dr. Blanche Wolls 1999-ben intézett felhívást. Azóta minden év októberének negyedik hétfőjére meghirdetik ezt a napot, amikor a világ iskolái és könyvtárai ünnepeket, és egyúttal felhívják a figyelmet az iskolai könyvtárakra, mindarra, amit a könyvtár adni tud felhasználóinak. Évről évre egyre több iskola, iskolai könyvtár kapcsolódik a meghirdetett programhoz.

Könyvtárunk 2006-ban ünnepelt először. Könyvtárismereti totót állítottunk össze, ami nem bizonyult nagyon könnyűnek, hisz egyetlen telitalálatos megfejtést sem találtak. A legtöbb pontot elért megfejtők könyvjutalomban

részesültek.

A Bod Péter Könyv- és Könyvtárhasználati Verseny a diákok többsége számára elég megfoghatatlan. A verseny célja, hogy megtanuljuk, hogyan is kell a könyvtárt és a könyveket használni a gyors és pontos információszerzés érdekében.

2005 szeptemberétől szép kis csapat kovacsolódott össze a könyvtárban. Szakkörként működünk, ami jelenti azt is, hogy csak azok a diákok indulnak el a versenyen, akik szívesen méretetik meg magukat, s tudásukat. A verseny felmenő rendszerű. Két korcsoportot érint: a 13-14, valamint a 15-16 éves diákok csoportját. A megyei fordulón mindkét korcsoportból 3-3 fő képviselheti az iskolát, és az itt elért eredmények alapján az első három helyezett jut tovább az országos döntő írásbeli fordulójára, de csak abban az esetben, ha pontjainak száma nem kevesebb, mint az összes pontszám 80 százaléka. A szóbeli döntőbe a verseny két kategóriájának legjobb 8 helyezetteje jut tovább.

A 2006-2007-es tanévben Ármós Erika, Gordos Margit 10. b, Császár Orsolya 9. d és Somoskői Réka 8. d osztályos tanulók képviselték iskolánkat a megyei versenyen, ahol két első, egy második és egy hatodik helyezést értünk el. Ármós Erika és Császár Orsolya teljesítménye alapján bejutott az országos döntőbe, és itt is csupán egy-két pont hiányzott ahhoz, hogy bejussanak az ország első 8 legjobbjá közé.

Köszönet minden versenyzőnek a lelkiismeretes munkáért, a szép eredményekért!

Beszélgjenek hát a szakkör tagjai arról, hogyan is telnek a felkészülés napjai a könyvtárban.

Megtanulom használni a könyvtárat

Somoskői Réka
8. D

Amikor hirdelen felindulástól két éve jelentkeztem a könyvtár szakkörbe, még csak nem is sejtettem, mi vár rám. „Megtanulom használni a könyvtárat, nem árthat” – gondoltam magamban. Aztán az első szakkörön szembesültem a ténnyel: nem csupán erről van szó Megtanultuk, hogyan épül fel a könyv, milyen főcsoportokat különböztetünk meg és még sok olyan információt, amire szükségünk lehet, ha netalántán úgy hozza a

sors, hogy könyvtárban kell kutatómunkát végeznünk, vagy csak könyvet szeretnék kölcsönözni. Teltek múltak a napok, szakkörök szakköröket követtek, és megszületett a döntés: februárban verseny. Nagyon izgalmas volt, és szép eredményeket értünk el.

A tavalyi év sem volt ebből a szempontból más, a szakkörök folytatódtak (Marika néni „gyilkos” pillantásokkal bombáztott minket év elején az ismétlésekkor, ha alapvető kérdésekre nem tudtunk válaszolni). Egy nagy

változás azonban volt: a verseny. Az előző évinél erősen eltérő lett a szerkezete, már volt szóbeli forduló is, mint az országoson. A verseny napján izgatottan vártuk, milyen feladatot kapunk. „Elképesztően egyszerű” – gondoltam, de miután a lista végére értem, rájöttem, hogy annyira nem is az. Majd eszünkbe jutottak Marika néni szavai: „Ne felejtse el, hogy könyvtárban vagy ...!” Ettől a perctől kezdve mindannyian határozottan láttunk neki a projekt munkának. Ezen a versenyen is szépen szerepeltünk, mondhatni remekül. Az év hátralévő részében már csak feladatokat oldottunk meg, nem tanultunk annyi új dolgot, mint a verseny előtt, hisz eljött a lazítás ideje. A nyári szünet előtt, még utójára beültünk a cukiba fagyizni, és nagyokat neveltünk együtt.

Eljött a szeptember ... kezdődik. Megint járunk a szakkörre, új dolgokat tanulunk, jól érezzük magunkat, várjuk a versenyt, vajon idén mi lesz a téma, milyen eredményeket érünk majd el.

Szerintem jó egy olyan közösségbe tartozni, mint amilyen a mi csoportunk; szeretjük azt, amit csinálunk.

A könyvtár egy nagyon jó hely, legyen szó arról, hogy kölcsönözni szeretnénk, vagy éppen a matekházit oldjuk meg az olvasóteremben, itt minden hasznos információt megtalálunk, amire szükségünk van.

A felejthetetlen 2 év

Ármós Erika, Gordos Margó
10. B

Sokan furcsállják azt, ha valaki könyvtárhasználati szakkörre jár. Eleinte nekünk is furcsa volt, de egy idő után egyre jobban tetszett és megszerettük.

Akkor léptünk be a Bolyai könyvtárba, amikor 9.-ben részt vettünk életünk első könyvtárismereti óráján. Az órát a könyvtáros néni tartotta; itt ismerkedtünk meg Marika néniel, aki osztályunknak bemutatta az iskolai könyvtárat, s elmondta, hogyan kell eligazodni ott. Aztán mesélt nekünk a könyvtárhasználati szakkörökről; persze rögtön bogarat ütletett a fülünkbe. Ekkor kezdődött a mi szenvedélyünk is.

Minden csütörtökön szakkörre jártunk, az órák nem igen hasonlítottak az igazi órákra, forrt körülöttünk a levegő a jó hangulattól. Idővel a csütörtökökből minden nap, majd minden szünet lett; állandóan a könyvtárban lóg-

tünk, így ismertük meg az akkor még ott dolgozó Csilla néni is!

Az órákon megtanultuk a 10 főcsoportot, a könyvek beosztásait, részeit, fajtáit. Aztán elérkeztünk életünk első könyvtárhasználati versenyéhez is iskolában. Am az igazán nehéz időszakot a megyei és országos fordulók jelentették. Főként a szóbeli megnyilvánulás okozott problémát, leginkább a „mi Margónknak”. De azért szép helyezéseket értünk el. Sosem felejjtük el az együtt töltött időt a felkészülésekkel.

A versenyek, a tanulás mellett bőven jut idő másra is. Akadt egy pár alkalom amikor a fáradtság miatt nem fi-

gyelve, olyan szavakat, kifejezéseket használtunk, amelyek nem tetszettek mesterünknek. Mint például a zöldség jó (tök jó), vagy a szópótló szó (íze). Sokáig nem értettük, miért nem használhatjuk a részünkről közkedvelt szavakat, és nem figyeltünk rá, mikor mit használunk, ezért közös erővel bevezettük a 10 Ft-os szabályt. Aki a tiltott kifejezéseket vagy más csúnya szavakat kiejtett, fizetett 10 Ft-ot. Margó ebben kitűnő játékos volt, rengeteg pénzt hagyott ott a csapatnak, amiből év végén fagyizni mentünk. Persze mi is, sőt még Marika néni is el-el ejtett egy két zöldség jó-t.

Sajnos versenyeken már nem indulhatunk, „kiöregedtünk”, de azért egy-két órára bejárunk, vagy éppen Marika néni segédei leszünk, ha megkér rá. Ekkor mindig jó érzés tölteni minket, hogy segíthetünk diáktársainknak egy-egy könyv megtalálásában.

A mindennapos látogatásaink, a reggeli beszélgetéseink a mai napig megmaradtak (és maradnak is). Soha nem felejjtük el azt a 2 évet, amit a könyvek sokaságával és mentorunkkal töltöttünk. És azért eláruljuk, gyűlik a pénz az év végi kiruccanásra!

Végül mi, nagyok (jó, ez csak vicc) szeretnénk figyelemetkbe ajánlani ezt az igazán érdekes szakkört. Aki szereti a könyveket, vagy csak akad pár szabad órája, pillantson be a mi kis fészünkbe, és ismerkedjen meg a könyvtárhasználati órával!

Bod Péter Könyvtárhasználati Verseny

Császár Orsolya
9. D

Diákársaim számtalan vicces kérdést tettek már fel nekem a Bod Péter Könyvtárhasználati Versennyel kapcsolatban. Jót mosolyogtam rajtuk, aztán türelmesen elmagyaráztam, miről is van szó valójában. (A félreértések elkerülése végett: A könyvtárhasználati verseny nem arról szól, hogy ki használja gyorsabban a könyvet/könyvtárat, vagy hogy ki kölcsönöz ki előbb valamit.)

Hogy ezt a tévhitet megszüntessem, most elmondom, hogy is zajlott:

A megmérettetést hosszú, alapos felkészülés előzte meg. Megtanultuk, hogy a könyvek milyen rendszer alapján helyezkednek el a polcokon, milyen részekből állnak, miként használjuk a katalógust, hogyan kezdjük a kutatást, az adott feladathoz melyik kézikönyvet vegyük elő.

Az alapozás után megkezdődött a tanultak alkalmazása a gyakorlatban. Közben a főszervezők is kiküldték a versenyhez szükséges könyvek listáját. Innentől kezd-

ve ezeket tanulmányoztuk kedd délutánonként, míg el nem érkezett a verseny napja (2007. február 6.). A többi Nógrád megyei diákkal a Balassi Bálint Megyei Könyvtárban mértük össze tudásunkat.

A feladatlap 4 részből állt:

- I. Könyvhasználati feladatok és kapcsolódó könyvtárhasználati feladatok
 - II. Kézikönyvtárhasználati feladatok
 - III. Raktári jelzetek ismeretére építő feladat
 - IV. A szellemi munka technikája
- Megoldásukra 90 percet kaptunk.

A kitartó munka meghozta eredményét. A megyei versenyen első helyezést értem el, és a pontszámom elegendő volt ahhoz, hogy részt vegyek az országos elődöntőn. A megyéből rajtam kívül még két tanulónak sikerült bejutnia a harmadik fordulóba, amit szintén a Balassiban rendeztek. Pechemre, az utolsó, mindent eldöntő fordulóba 1 pont híján nem sikerült bejutnom (6. osztályban szintén 1 ponton múlt). Így országos szinten tizenegyedik helyezést értem el (6. osztályban pedig hetedik lettem).

Mindezt Borók Sándorné, Marika néniem és a könyvtárszakkörömnek köszönhetem. Az idei versenyem lesz az utolsó, így remélem, hogy azt a plusz egy pontot is sikerül megszereznem!

VARÁZSLÓK ÉS MÚLTIDÉZŐK

A Derkovits Gyula Iskolagaléria egy éve

Berencsikné Gedeon Hajnalka
Gressainé Lóránt Lujza

A Derkovits Gyula Iskolagaléria az elmúlt tanévben sem „szokásos” kiállításokkal rukkolt elő. Az elmúlt években mindig történt valami, ami a szabályos és természetesen tárlatrendezésektől eltért. Ilyen volt Derkovits Gyula 110 éves születésnapjának jubileumi emlékkiállítása 2004-ben. 2005/2006-ban ünnepeltük iskolánk fennállásának 40. évfordulóját. Tavaly Czinke Ferenc tanár úr 80. születésnapjára emlékeztünk. Ennek alkalmából (a Nógrádi Történeti Múzeum visszatekintő tárlata mellett) iskolánkban rendeztük meg a „Forrás vize” címmel az egykori, művészé lett tanít-

Czinke Ferenc tanár urat, mint meghatározó Mestert idézték föl művész-közönség találkozójukon az egykori diákok, akik ma már képzőművészek. A beszélgetést Sóvári László tanár úr vezette.

ványok kiállítását. Valóban volt okunk ünneplésre, mert a hálás öregdiákok örömmel, meghatódva jöttek vissza az Alma Mater-be és tanúbizonyságot adtak ar-

A „Színház egész Európa” c. kiállítás megnyitóján képen a Moving Art Mozgásművészeti Diáktársulat az *Idő és a Glóbusz* című etűdöket adja elő. Tagjai: Dupák Anna, Ferhan Alida, Bábel Dóra, Madarász Lili, Czikora Emese, Kadlót Boglárka, Kaári Dávid, Tarnóczy Balázs, Tóth Tamás, Balla László, Gressai Ferdinánd, Angyal Milán, Kovács Máté és Csank László Művészeti vezetője: Gressainé Lóránt Lujza tánc- és drámapedagógus.

Mindennapjaink

A felvételen az Ambrózia csoport diákjai a „Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról” egy részletét jelenítik meg a színpadon. Az Ambrózia csoport tagjai: Ármós Erika, Bodócs Judit, Csanálosi Edina, Krajer Adrienn, Braun Eszter, Hajas Katalin, Sótér Orsolya, Szikora Mónika, Vincze Tamás, Somoskői Soma, Juhász Gábor, Alt Petronella, Nagy Judit és Paróczai Anna.

A csoport művészeti vezetője: Kancsulik Attiláné tanárnő.

ról, milyen kitűnő tudással felvértezve léptek művészi pályájukra.

Érdekes színfoltja volt a tavalyi szezonnak a Comenius Nemzetközi Projekt első állomása a "Színház egész Európa" c. bemutató. A programban részt vevő iskolai és városi színjátszó csoportok tablóit előzetesen elkészítették, ezek a paravánokon voltak láthatók, a színpadon pedig minden együttes egy rövid produkcióval szerepelt. A kiállítás mozgatórugója Turcsányi Mariann tanárnő volt. Mondhatjuk, ezen a megnyitón egy valóságos „összművészeti” fesztivál bontakozott ki, amiben helyet kapott a színjátszás, a

képzőművészet, a mozgásszínház, a tánc, a zene, és az irodalom is.

Tavasszal mutatkozhatott be a Madách-díjjal frissen kitüntetett Bakos Ferenc grafikusművész. Művei a múlttól, az emlékekről, az álomról, varázslatos helyekről és a láthatóvá tett szellemi terекről meséltek nekünk. A művészt Laczkó Pál író mutatta be.

Év végén az emelt szintű rajz órákra járó ifjú művészelőltreink munkái jelentek meg a galéria falain. Az Anamorfózis cím arra a folyamatra utalt, hogy miként születtek az ígéretes ötletekből és a természet utáni tanulmányokból gondolati tartalmakat magukban rejtő

üzenetek, átvitt értelmű absztrakciók. A diákok tevékeny izgalommal vettek részt a rendezésben, hiszen a bemutatkozás mindannyiuk számára fontos megmérettetés volt. A kiállítás résztvevői: Angyal László 12. b, Velki Ramóna 12. a, Misztarka Eszter 12. b, Fekete Dóra 12. b, Kiss Edina 12. b, Oláh Judit 12. c, Zagyai Enikő 12. d, Kazsik Ádám 11. a, Mikuska Tamás 11. a, Galamb Gabriella 11. d és Kosztolnik Gábor 11. d osztályos tanulók voltak. A kiállítás rendkívül megindító elemzését Pusztai Szilvia 10. a osztályos diáknok tartotta.

Bakos Ferenc képei

Az alábbiakban közreadunk néhány írást tavalyi kiállításaink megnyitóiból

„Színház egész Európa”

Kiállítás a Bolyai János Gimnáziumban - 2006. szeptember 15.

Dr. Csongrády Béla

Azt mondják, a zene nem ismer határokat. És a többi művészeti ág ismer? Michelangelo szobrai, Picasso festményei, Puskin és Goethe versei, Lev Tolsztoj regényei, Andzej Vajda vagy Fellini filmjei ismernek? És a színházművészet Sophokleستől Cervantesen vagy éppen Madách Imrén, Örkény Istvánon, Márai Sándoron át Mrozekig,

ismer? Nem, még akkor sem, ha le kell győznie a nyelvi korlátokat, hogy nemzetközi lehessen. A nemzeti érték azonban mindig utat tör magának, és az emberiség közkinccsé válik a világ kultúrájában.

Erre törekszik a jó nevű – a cseh és a magyar pedagógia jeles alakjáról, Comeniusról elnevezett projekt „Színház egész Európa” című programja is. Shakespeare drámaírói ars poeticája – a „Színház az egész világ” – változott meg ily módon ezzel az aktualizálással. Jelesül három nemzetbeli, egymással szoros kapcsolatban lévő középiskola kollektívája vállalkozott arra, hogy három éven keresztül játssz színházadist.

Az első esztendő kutatómunkájának eredményeit, a német, a lengyel és a magyar színházi élet sokszínűségét és egységét, mondhatni különlegességét egy közös vándorkiállítás keretében mutatják most be a részt vevő diákok és tanáraik.

A 24 tablóból álló tárlat már megfordult a németországi Königsbrunn gimnáziumában, a későbbiekben, várhatóan novemberben eljut a lengyel Kluczbork liceumba is, jelenleg viszont itt, a Bolyai János Gimnázium és Szakközépiskola Derkovits Gyula Iskolagalériájában látható. Mindhárom náción igyekezett mind színesebben, szemléletesebben bemutatni tágabb és szűkebb hazája színházi kultúráját.

Salgótarján nem színházi város abban az értelemben, hogy nincs önálló közsínháza, állandó társulata. De igenis az, ami a folyamatos színházi életet, a több évtizedes béreltsorozatokot, a kortárs magyar színházművészet legjobbjainak rendszeres vendégsejtelését illeti. Kevés vidéki településen lehetett néhány éven belül színpadon látni Agárdy Gábort, Kállai Ferencet, Töröcsik Marit, Zenthe Ferencet, hogy csak néhány állócsillagot említsék a valójában sztárok közül.

És színházi város az amatőr művészeti mozgalom mély gyökerei, gazdag múltja és biztató jelene következtében is. Annál is inkább, mert az amatőr jelző sok esetben csak a működés feltételeire és nem a színvonalára utal. Az a Vertich József például, aki fél évszázadon át nem kevesebb mint kétszáz darabot segített színre, s abból több mint hetvenet maga rendezett az 1877-ben alakult acélgyári, majd 1948/49-től Petőfi nevet viselő legendás színjátszó csoportban, bizony megálta volna a helyét profi társulatban is. Keze alól került ki – mások mellett – Turek László, a budapesti majd a berni opera tagja, aki Svájcból küldött levelében a következőket írta: *„Mindent, ami jelenlegi foglalkozásom alapja, a Petőfiben tanultam meg Vertich Dódi bácsi irányításával, óriási tudásából elcsipegetve. Büszkén Őrzöm a Petőfi-díjat, s boldog vagyok, hogy ennek a kollektívának a tagja lehettem. Remélem, a mai fiatalok is élnek ezzel a lehetőséggel.”*

Élnek, persze már nem a 2003 decemberében végleg eltávozott Vertich József, hanem Bolyós Lászlóné, T. Pataki László, Kerner Edit, Molnár Ernő számít mesternek, de a csoport viseli nevét és képviseli is a nagy hírű előd szellemiségét.

Értelemszerűen más a helyzet a KIVISZL-vel, amely 1984-ben egy iskola – mint a neve is mutatja a kereskedelmi és vendéglátóipari szakmunkásképző intézet – színjátszó csoportjaként jött létre és számos remek produkciót tudhat maga mögött Susán Ferenc és Jakubovics Judit rendezésében.

A legfiatalabb és egyszersmind legkülönösebb képződmény a „Moving-Art” mozgásszínház, amelyet G. Lóránt Lujza vezet sok-sok ötlettel. Természetesen a Bolyai gimnázium Kancsulik Attiláné vezette színjátszói is le-leteszik egy-egy alkalommal névjegyüket, bizonyítván, hogy (színész)tehetségek is mindig akadnak a diákok soraiban.

A tablókön a profi színházművészetet az ország vezető társulata, a végre méltó otthonra talált Nemzeti Színház társulata, az egri Gárdonyi Géza Színház - amelyek korábban sokszor játszott a József Attila Művelődési Központ színpadán és e hó 28-án az egriek vendégjátékával nyitja ki újra kapuit a felújított, funkciójában kibővített intézmény - valamint a kassai Thália Színház képviseli, amelyek szintén szívesen látott vendég városunkban, annál is inkább, mert a határainkon túl élteti tovább a nemzeti nyelvű színházas hagyományait, értékeit.

Jó tudni, hogy e projektben érintett bolyais tanulók meglátogatták az említett társulatokat és testközelből, személyesen is tájékozódhattak életükről, munkájukról. Köszönet és elismerés jár mindenkinek - a német munkaközöségtől az iskolavezetésig

- aki hozzájárult e nemzetközi együttműködésben megvalósuló program eddigi sikeréhez, e tanulságos kiállítás létrejöttéhez. A színházbarátok nevében őszintén kívánom, hogy a következő két évre kitűzött feladatot - a színdarabírást és -bemutatást - is ilyen eredményesen abszolválja együtt és külön-külön is mindhárom, európai uniós ország középiskolájának „társulata”.

Tisztelt Jelenlévők!

Kárpáti Aurél író, kritikus, színháztörténész vallotta a következő elveit: „A színház mindig tele volt, s tele is van paradoxonokkal.” Erre rimelnek - ha úgy tesszük ezt igazolják - a Nemzeti Színház huszadik század eleji rendezőjének, majd igazgatójának, Hevesi Sándornak a gondolatai, amelyek szerint: „Azért tapsolnak a nézők, mert bepillanthatnak a Mennyországba anélkül, hogy belevakulnának, és bepillanthatnak a Pokolba anélkül, hogy odavesznének.” E kiállítás - amelyet mindenki szíves figyelmébe ajánlok - e sokszínű, ellentmondásokkal teli ősi művészet kulisszái közé vezet a nézőket.

Ezúttal is van miért tapsolni!

Tisztelt Tárlatlátogató Közönség!
Hölgyeim és Uraim!

G. Mészáros Erzsébet
képzőművész

és a festményekkel, maradó élményt adni az ifjúságnak, tettét kodályi magasságba emeli. A zene min-

denkié - hirdette Kodály, a képzőművészet mindenkié, ez a czinkei válasz.

A galéria alapításának idején óriási jelentőségű kezdeményezés volt a vizuális műveltség ilyen formában való terjesztése. A nagy tettek túlélik eredményezőiket, jelen esetben ma még fontosabbak, mint keletkezésük idején! A képzőművészetben őrlő jön a dilettantizmus, ezért képzettségre van szükség, látáskultúrára, hogy megkülönböztessük a gicscset a műalkotástól. Ezért szükséges, hogy egy gimnázium falai közé csak színvonalas alkotások kerüljenek, mert ma már esztétikai kontroll nélküli kiállítások nyílnak minden kocsmában és tyúkólbán, elbizonytalanítva a látogatót.

Egy műalkotás megtekintése ünnep a szemnek, ezért nem mindegy az sem, hol állították ki, ahogy egy jó ebéd elfogyasztását is befolyásolja az étterem, ahol feltálalják.

Az ilyen helyekre szóló meghívók azt közlik, hány századik kiállítása a festő-iparosnak. Számára nem az a lényeg mit állított ki, hanem hányszor! Ez az értékrend teljes felborulását jelenti.

Amikor e tárlatot megnyitom, a tanárra is emlékezünk, aki ráragasztotta diákjaira a képzőművészet szeretetét. Műalkotásaikkal művészé érett tanítványai tisztelegnek emléke előtt.

A tanár úr rendelkezett azzal a szellemi képességgel, hogy a művészet iránt érdeklődők indultak el felé, és nem neki kellett ezt tennie.

Ez a szellemi vonzása tudott iskolát teremteni, és még aktív tanári pályája után, a műtermében is felkeresték, sokan így lettek tanítványai. A kovász kicsi, a kenyér nagy, ez így van jól – ahogy mondják.

Az igaz, hogy minden tanárnak a hatása megkerülhetetlen. Művészé akkor válik a tanítvány, ha másépp fest, mint a mester.

Csak a tudományban kell mindig ugyanúgy megismételni a feladatot, és az eredménynek mindig ugyanannak kell lennie, a matematikában 2x2 mindig négy.

A művészet azt jelenti, hogy ugyanarról másképpen tudunk szólni.

Nézzük meg, a tanítványok milyen sokszínűek! Az itt kiállított képek nem lexikális tudást adnak, hanem lélekformálásukkal alakítanak bennünket és környezetünket.

Nemcsak botfülű emberek vannak, de van, akinek nem nyílt fel a szeme a látásra. Hogy felnyissuk, és annak a kiállításnak a tiszteletadásán kívüli célja is.

Ez a galéria alapítása óta megőrizte szellemi méltóságát azzal a példaadó munkával, hogy jeles művészeket hívott meg falai közé, mint jelen esetben is, akik már valamilyen szinten bizonyították tehetségüket, és ez testet öltött az itt kiállított munkájukban.

Kérem, tekintsek meg a kiállítást.

Tisztelt Vendégeink, Tanáraink, Diáktársaim!

Pusztai Szilvia
10. A

Gondolkodtam már valaki azon, hogy egy kép esetében vajon hányféle összhangolt folyamat eredménye a megpillantástól az érzelmi reakcióig megtett út?

Úgy döntöttem, most megkísérlek bejutni az átlátszó üveg mögé, ami az első akadály alkotás és szemlélő között.

Először is egy hosszú pillantással el kell mélyednünk a vizsgált alkotás teremtette világban. Másodszor a szemünknek kell helyeznünk egy képze-

letbeli kendőt, és az azonnal felvillanó sötétségben magunk elé idéznünk az ímént látott képet. Elsőre talán nem is tudatosult benyomásainkat az egyéniségünkre jellemző fantázia egészíti majd ki. Mikor ezt követően újra kinyitjuk a szemünket, most már a valóságban szemlélt mű belső világa egyszerre meglepeneink, és kiágul előttünk.

Mikor a jelenlegi képekre néztem, nem tudtam, a tudomány vidékeire indított hódítóhadjáratok fáradtsága

vagy a valóság káprázata teszi-e, de a tömör falak egyszerre papírfórmát öltöttek, és hajlékonyan, mintha valami hallhatatlan zenére mozognának, megnyíltak előttem. A méretes albummá változott falak önmagukat lapozták a szemem előtt, így az első pár oldal után felderengett előttem, mi is az, amit látok, miközben feszülten nézelődök.

Hát persze. Lepkegyűjtemény! A falakon élő, lélegző lepkék pihentek mozdulatlanul, kitért szárnyakkal, hogy hosszas öltözködés után megmutassák magukat.

A lepkék különös teremtmények. Tudjuk, hogy fejlődésük négy szakaszból áll, és titokzatos szakértelemmel bujkálnak az emberek előtt, hogy csak teljes pompájukban mutatkozzanak meg a szemnek, amelynek tükrében látni és láttatni akarják magukat.

Ezek szerint mindig is itt voltak, csupán elrejtőztek, hogy csak a fejlődés befejeztével tárják fel szárnyuk virágokat élszapszó színpalettáját.

Ezen a ponton érdekes párhuzamokat fedeztem fel a lepkék és a diákok közt.

A lepkék petéi a lerakásukat követő időszakban védett helyen pihennek, hogy a kikelés után azonnal táplálékhoz juthassanak környezetükből. Az iskola kezdetén a gyerekek szintén egy új környezetbe kerül-

nek, a szülők védőburkán kívülre, hogy friss élelemre leple gyarapodhassanak

A lepkéhernyők egyes fajtái az éjszaka leple alatt csapatoستul indulnak legelni, és a vonulás során a többi hernyóval selyemfonal köti össze őket. Mindeközben a cseperedő, belső világuk felé forduló tanulók igyekeznek felépíteni önmaguk burkát, és társaik segítségével próbálják megalkotni saját mintázatukat

A lepkék hernyói eközben elérkeznek az utolsó vedlésig, és ők is megváltoztatják a színtüket. A testükből kibocsátott selyemfonal segítségével egy gallyhoz kötözik magukat, és bebábozódnak. Az idő múlásával a felnőtté váló gyerekek személyisége is egyre kiforrottabbá válik, egyéniségük körvonalai kirajzolódnak.

A bábállapot mozdulatlanságot sugalló látványa valójában egy csupán pár percig ragyogó virág kinyílását megelőző feszült visszaszámláláshoz hasonlít. A gubó alatt mélyreható, csodálatos öltözködés folyik, míg nem számos ruha felpróbálása után minden lepke megtalálja az őt legjobban kifejező köntöst. Ekkor a bábbőr felreped, és előbújik teljes valójában a nagy műalkotás: maga a lepke. Ez idő tájt az önmagukat kereső vagy olykor megtaláló művészek saját személyiségüket, érzelmvilágukat fejezik ki. A képek színvilága, a forma megragadása, a jelenséghez való közelítés eszköze mind-mind a művészről árulkodnak, akinek lételeme az önkifejezés - akár önmaga, akár mások számára.

Közel jutottunk tehát a falakon látható gyűjtemény megfejtéséhez. Lássuk hát a lepkéket vagy a bennük rejtőző kiállítókat!

A 11. a osztályos Kazsik Ádám alkotásaiban többször tükröződnek a külvilág azon mozzanatait, amelyek a készítőjük érdeklődési körébe tartoznak. Nonfiguratív munkái leleményes rejtvényt adnak fel szemlélőjüknök.

A szintén 11. a-s Soós Ádám az építészmérnöki pályán fontos „kockológiában” és önálló kompozíciók alkotásában jeleskedik. Rajzait tudatosan, megfontoltan, de kellő energikussággal alakítja.

Kosztolnik Gábor, 11. d osztályos tanuló a modern technika kínálta lehetőségeket aknázza ki a vitrinben található képén, amelyen a PhotoShop segítségével különféle színrendszereket felfedve mutatja be egy versenyautó belső szerkezetét.

Galamb Gabriella, aki szintén a 11.d osztály tanulója, szabatosan ragadja meg az elé táruuló látvány jellegzetességeit, grafikus gondolkodása, kompozíciós készsége figyelemre méltó.

Ujváry Flóra, a 12. d osztályba járó tanuló tehetségét dicséri az OKTV-n való 8. helyezése. Képei kialakult művészi látásmódról vallanak, a tónusok erőteljesek, a fény és árnyék játéka hangsúlyos szerepet kap rajtuk. Az ábrázolt figurák a papíron való mozdulatlanságukban is erőteljes érzelmek tolmácsolására képesek.

A 12. d osztályos Szeberényi Júlia képeiről nagyfokú érzékenység sugárzik. A kézrajzon a tenyér benyomult vonalhálózata, az izületek finom futása, a párnácskák bőrének gyűrődései mind erről tanúskodnak, még az absztraktabb képeken is gondos szerkesztettség, egymásba rejtett motívumok alkotnak talányt a szem számára.

Kiss Edina, 12. b osztályos tanuló a portréknál még élethűen követi az élet által rajzolt vonalakat, míg a tussal és lavírozással készült természeti képeken és az absztraktabb tűzzománcokon már keveredik a képzelet a valósággal.

A 12. a osztályos Angyal László alkotásaiban az élénk színek dinamizmusa a lírai absztrakciónál és a tűzzománcoknál is erős hatást gyakorolnak az érzelmekre, és mágnesként vonzzák a tekintetet.

Oláh Judit, 12.c osztályos diák gyakran használja a filctoll precíz vonalait képei elkészítéséhez, amelyeken hűen képezi le a szeme elé táruuló látványt, miközben apró módosításokkal beletűzi annak a fejében megjelenő látképét.

Velki Ramóna, 12. a osztályos tanuló Matisse Álom című képe alapján készített művében a képátalakításnak egy kissé humoros, megfordított verzióját mutatja fel.

A 12. b osztályba járó Fekete Dóra csendéleteit harmonikussá teszi az egyenletesen felvitt pasztellkréta, aminek feltűnően eleven színei mintegy reflektorként szakítják ki a tárgyat környezetéből.

Misztarka Eszter 12. d osztályos végzős képei a fantázia benső vásznáról vetítődnek papírlapra, hol magukkal hozva némi vadszport ezekről a láthatatlan belső tájarról, hol pedig eddig felfedezetlen álombéli tájakra kalauzolják a szemlélőt.

Rádi Gábor, tavaly ballagott volt-bolyais a fotózás vezéin evez, amely a nagybetűs pillanat kergetésének művésze. A fényképeken szereplő alakokra nemcsak ténylegesen közelít rá, de mintha egy csettintésre a külső világ és jelenségei is igazodnának a foton szereplő személy belső világához, egyszerre alátámasztva és kitágítva annak kereteit és hangulatát.

Kacsák Tamás, az egri Tanárképző Főiskola hallgatója szakmai érdemei miatt kiérdemelte a Köztársasági ösztöndíjat. Nagy ihletője Henri Matisse. A festőművész alkotásai által inspirált művei az absztrakció egy magasabb fokát ostromolják.

A lepkék tehát kiröppentek gubójukból, nedves és összegyűrődött szárnyaik kifeszültek, és most ott száradnak a falon. Amit látunk, az tehát olyan, mintha a lepkék teregetését néznénk.

A lepkéknek mind ismerjük azt a tulajdonságát, hogy

ha megfogjuk a szárnyaikat, az ujjunkkal ledörzsöljük róuk a port, így nem tudnak tovább repülni.

Ennélfogva egyrészt a szárnyukat próbálgató lepkéket nem szögezhetjük az idők végezetéig a falra, másrészt hamarosan eljön az idő, amikor ezeket a szárnyakat repülésre használják majd. Most kell tehát megragadni a pillanatot, ahogy az ilyen történetek végén az lenni szokott, hogy közelebb menjünk a képekhez, és ellenőrizzük, hihetünk-e a mesének.

A Diákönkormányzat munkájáról

Balogh Erzsébet

Ebben a tanévben a Bolyai DÖK nem sok általa rendezett eseménnyel büszkélkedhet. Sajnos az utóbbi évek tendenciája azt mutatja, hogy a gimnáziumba járó diákok sem a diszkóra, sem a farsangi bálra nem tartanak igényt, így a Diákönkormányzat legfontosabb bevételi forrásai megszűntek. Az évi két papírgyűjtés éppen csak a fenntartásra volt elég.

Az iskolaújság sem érdeklí a diákokat. Ilyen körülmények között próbál életben maradni a Bolyai Diákönkormányzata.

A legfontosabb eseményeket azért így is sikerült megszervezni. Volt két közgyűlésünk, és december elején jött a DÖK Mikulása is! Sikerült összehoznunk egy focibajnokságot, ami igen nagy tetszést aratott.

Nem csak az anyagi körülmények nehezítik a munkát, hanem a diákok hozzáállása is. Azon diákok

többsége, akik elvállalták a Diákönkormányzati tagságot, nem végzi el a feladatait. Nem járnak a gyűlésekre, nem vesznek részt a munkában. Így mindig ugyanazokat az arcokat, azt a pár embert lehet látni és megtalálni, akik komolyan veszik ezt az intézményt. Ez pedig kevés.

Jelenleg tisztújítás előtt állunk. A vezetőség két legfontosabb tagja idén tölti utolsó évét az iskolánkban, így hamarosan új vezetőségünk lesz. Az iskola fiatalabb generációjára számítunk, hogy újra lendületbe hozza ezt a kissé lelassult szerkezetet. A fiatalabbak mindig lelkesebbek, és szeretnénk, ha ezt a lelkesedést megtartanák, és átadnánk a többieknek. Szüksége van az ifjúságnak programokra, hogy ne csak azért járjanak iskolába, mert „muszáj”. És meg kell éreznüök, milyen jó és hasznos, ha van egy csoport, aminek tagjai közülük kerülnek ki, és értük dolgozunk, az ő jogaikért szállnak harcba, ha az élet úgy hozza.

Rossz fázisban vagyunk, de reméljük, hogy ez hamarosan megváltozik, és visszanyeri régi fényét és szerepét a Bolyai DÖK!